

Aznar ens dóna la raó

Dll, 18/11/2013 per Jordi Llisterra...

[Laeto animo](#)

Ja em perdonaran però es que a vegades crec que anem massa amb el lliri a la mà. Aquest diumenge ho redescobria llegint [el fantàstic díptic](#) de l'**Enric Juliana** a *La Vanguardia* sobre la successió del cardenal Rouco. Al final de l'article, Juliana recull un detall de les memòries de **José María Aznar** molt rellevant. Aznar mateix explica com van pressionar a Roma en el procés de successió del cardenal **Ricard Maria Carles** a Barcelona: "El meu govern va insistir a la Santa Seu en l'error de cedir a la pressió de les diòcesis catalanes per nomenar a un substitut de perfil nacionalista i en la conveniència d'atenir-se al principi d'universalitat que feia possible i recomanable un nomenament diferent, com passava en altres llocs del món".

És a dir, que l'ambaixador a la Santa Seu, **Carlos Abella**, si que utilitzava l'Església per a les finalitats polítiques del govern espanyol. El mateix personatge que ara s'ha convertit en un dels columnistes de la caverna mediàtica i que en aquells mateixos anys no perdia la pista els moviments del govern català al Vaticà per intentar fer entendre que no es podia nomenar un bisbe a Barcelona amb el mateix perfil que es nomena a Valladolid. Abella va bloquejar qualsevol intent d'obrir una oficina a Roma del govern català i quan es va fer va deixar ben clar que tot el que referia a les relacions amb la Santa Seu (ni que fossin culturals) havien de passar per ell. Ara ja sabem el perquè de boca del mateix Aznar. Perquè el seu objectiu principal era posar a Barcelona un bisbe a gust de la FAES.

A més, el seu candidat era **Manuel Ureña**, l'actual arquebisbe de Saragossa. Un nom que ja sonava i que va fer les delícies dels quintacolumnistes eclesials catalans. Ells van inventar la broma de "Derribos Ureña", que no deixaria pedra sobre pedra de l'Església catalana amb perfil propi. Un candidat tan encertat que després a Saragossa, obsessionat en omplir el seminari, van haver d'intervenir-hi des de Roma per acabar amb la manca de control en la selecció de les vocacions que acollia i abans que hi hagués d'intervenir la Guàrdia Civil. Un gran candidat per a Barcelona, sens dubte.

Finalment, Aznar es veu que culpa al cardenal **Re**, llavors prefecte de la Congregació per als Bisbes, d'haver impedit aquesta operació i escollir finalment un perfil més moderat com **Martínez Sistach**. Per Aznar un nacionalista massa radical. Que Santa Llúcia li conservi la vista.

Doncs bé, ja sabíem que les coses [havien anat així](#). Però que ara ho reconegui el seu màxim inspirador en el aquell moment, vol dir que no són confabulacions o manies persecutòries. No són victimismes. És una prova més que realment dins de l'Església espanyola s'hi allotgen sectors molt rellevants que volen convertir l'Església catalana en un simple instrument per, com diria el ministre, espanyolitzar els catòlics catalans.

De tot això aviat en farà deu anys, però escoltant el cardenal **Rouco** [aquest dilluns](#) res fa pensar que això hagi canviat. I mentre això passa, no podem anar amb el lliri a la mà pensant només que la providència ens enviarà uns bisbes que puguin compartir i servir la manera de ser de l'Església a Catalunya.